

det endelige Minimumsbeløb, ikke alene bør staa i Forhold til Aktiekapitalens Størrelse, men f. Eks. ogsaa til Selskabets Virksomhed, Risiko og Gæld, og det derfor synes noget vilkaarligt, at forpligte til en vis Henlæggelse i Forhold til Aktiekapitalen. Han nærer ingen Frygt for at paalægge andre Selskaber end Banker og Sparekasser alt Ansvar og give dem den Ret frit i Vedtægterne at fastsætte Henlæggelser til Reserverfondet, men har dog ikke alene villet stille noget Ændringsforslag, da han indser, at det stillede Forslag i mange Tilfælde kan være gavnligt.

I 2det Stykke have vi foreslaaet, at Forbudet mod, at Reserverfonden anvendes til andet end Dækning af det Underskud, som Aarsregnskabet udviser, indskrænkes til at gælde den Del af Reserverfonden, der hidrører fra de pligtmæssige Henlæggelser, altsaa de 10 pCt. Uden denne Begrænsning vilde de forsigtigere Selskaber, der henlægge mere end det lovbestemte Minimum, enten tvinges til ved Siden af Reserverfonden at skabe særlige Fonds (Ekstrafond o. l.) eller stilles mindre frit end de Selskaber, der kun henlægge Minimumsbeløbet.

Angaaende Indholdet af § 48 skal i øvrigt udtrykkelig bemærkes, at der ved Bestemmelsen om, at Henlæggelserne skulle vedblive, indtil Reserverfonden har naaet en Tiendedel af Aktiekapitalen, kun er tænkt paa den pligtmæssige Henlæggelse, der er Lovens Minimumsfordring, men at det iøvrigt selvfølgelig ikke er Meningen dermed at angive nogen Norm for, hvad der i de enkelte Selskaber maa anses som passende Henlæggelser.

Til § 49 (Ældre Udkast § 36).

I Iste Punktum er for Tydelighedens Skyld udtrykkelig anført, at muligt Underskud fra tidligere Aar skal være dækket, inden Udbytte til Aktieejerne kan uddeles.

Bestemmelsen i det ældre Udkasts § 36, 2det Stykke om, at det, som en Aktieejer uretmæssig har modtaget som Udbytte,

kun da skulde tilbagebetales, naar han ikke ved Modtagelsen var i god Tro, synes os at stille for strenge Krav til Beviset. I Stedet have vi da foreslaaet, at Aktieejerens stedse maa være pligtig til saadan Tilbagebetaling, for saa vidt han maa antages ikke ved Modtagelsen at have været i god Tro.

Til §§ 50—60 (Ældre Udkast §§ 39—49.)

Bestemmelserne i §§ 50—60 ville i det store og hele findes svarende til det ældre Udkasts §§ 39—49.

Blandt Afvigelserne skulle særlig følgende fremhæves:

I § 51 er Tilstedeværelsen af en Bestyrelse krævet ikke blot for Bank- og Forsikringsaktieselskaber, men i det hele for Aktieselskaber, medmindre Aktieejernes Antal er 15 eller derunder og derhos alle Aktier skulle lyde paa Navn og uden Selskabets Samtykke ere uoverdragelige. Det ældre Udkasts § 40 begrænsede derimod for de almindelige Selskabers vedkommende Reglen derhen, at en særlig Bestyrelse kun krævedes for Selskaber med en Aktiekapital af mindst 100,000 Kr., men da omvendt ogsaa, hvis Medlemmernes Antal oversteg 10. Den saaledes foreslaaede Ændring søger sin Begrundelse i den Betydning, der i det hele maa tillægges Tilstedeværelsen af en Bestyrelse, en Begrundelse, der allerede indenfor Udvalget af 1900 førte til, at nogle Medlemmer stillede Krav om strengere Bestemmelser end de i det ældre Udkast indeholdte, jfr. Bil. A. Sp. 4147—48. Ved den stedfundne Forhøjelse af Antallet af »faste Medlemmer« fra 10 til 15 have vi paa den anden Side formentlig gjort en rimelig Indrømmelse til Selskaber af en mere privat Karakter.

Bestemmelsen i § 52 (det ældre Udkasts § 41) have vi foreslaaet begrænset saaledes, at Forbudet mod, at Stillingerne som Direktør og Medlem af Bestyrelsen forenes, kun skal gælde saadanne Selskaber, der ifølge § 51 skulle have en Bestyrelse ved Siden af Direktionen. Hvor Loven ikke fordrer